

JUNA HENRIKSSON

PROJEKT
TEARRA

SIMUSDOTTER

PROJEKT TEARA

Juna Henriksson

© Juna Henriksson 2022

Utgiven av Simusdotter Förlag 2022
www.simusdotter.se

Omslag & illustrationer: Anton Holgersson
Sättning: Emma N. Simu

ISBN: 978-91-527-0591-9

På Simusdotter Förlag vågar vi drömma.
Följ oss på Instagram [@simusdotterforlag](https://www.instagram.com/simusdotterforlag)

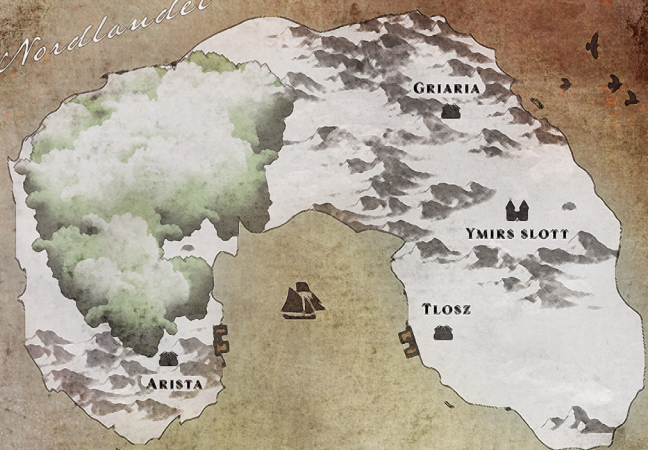
"The right thing...
What is it?
I wonder... If you do the right thing...
Does it really make...
Everybody... Happy?"

"Your true face...
What kind of... face is it?
I wonder...
The face under the mask...
Is that... your true face?"

- The Legend of Zelda, Majora's Mask -

Nordlandet

Potarganga

Sternam

*Jag vaknar
upp med en
tomhet som
jag inte ka
minnas at
g någonsi
h...*

Rini

Lorien

Prolog

Eri

Det första tecknet på att Kappa är nära är elektriciteten.

Kraften som kan lysa upp ett hus i de mörkaste av nätter och värma upp ett hem i de kallaste av kylor.

Elektriciteten, den kraft som ger ifrån sig ett svagt skrik som de som vant sig så småningom slutar höra, samtidigt som de slutar känna den svaga lukten av död och hopplöshet som uppstår när kraften tränger sig fram genom glas och metall.

Det andra tecknet är Monstret, människan som gömmer sig inuti den stora metallbesten, som med hjälp av sina elektriska blixtar visar världen att den som ställer sig emot Kappa förlorar sitt liv.

Det är därför jag är här, tillsammans med Vio.

Vio går framför mig och jag vet att jag borde vara rädd, för jag kan se skuggan av Monstret längre fram, men ingenting får mig att känna mig så trygg som när jag ser hennes blå mantel slå i den kalla vinden och när jag hör hennes kängor knarra i snön. Jag hoppas att jag får ta av henne allt hon bär när natten är över, att vi nakna kan glädjas över Monstrets fall.

Vi tog oss hit, till gruvbyn Griara, för att de behövde få hjälp av Motståndet med kort notis. Här står fönster öppna för att släppa ut

värmen, trots att byn ligger högt uppe i de snöiga bergen. Människor har skärmar för att dämpa ljuset, trots att nätterna är längre än dagarna.

Kappa har mer makt över den här byn än vad byborna kan hantera, och det är precis så de fungerar. Nästan alla samhällen här på Nordlandet är beroende av Kappa och hjälper dem på ett eller annat sätt. Nordlänningarna ber om att få elektricitet, blir beroende av den och innan de hinner reagera kan de inte leva utan den.

Kappa accepterar inte att någon ångrar sig när de väl har skapat ett samarbete. De kommer hit med soldater och robotar, stoppar och dödar de som inte längre vill gräva i gruvorna för att sedan ge metallerna till dem. Kappa, som i sin tur använder metallen för att bygga sina robotar.

Det är därför byborna kallar på hjälp hos Motståndet. Det är därför jag och Vio är här för att sätta käppar i Kappas hjul. Om bara Monstret inte funnits hade vi alla kunnat bryta oss loss från detta fruktansvärda slavdrivande. Kappa tänder ljus, Monstret släcker liv.

Solen har hunnit gå ner, men snön reflekterar månlyuset på de smutsvita väggarna. Bortom husen kan jag se några facklor som fortfarande står tända bredvid en av ingångarna till bergets gruvor, kanske är där fortfarande några som arbetar så här sent. Vissa hus är nedsläckta. Kanske har de gått och lagt sig. Kanske vägrar de att ha med Kappa att göra. Eller så har de bara inte hunnit komma hem än. Många har fortfarande sina ljus tända. De öppna fönstren gör att jag kan höra skratten från människorna och skriket från elektriciteten. Kanske har inte alla sett Monstret som Kappa har skickat till Griara för att stoppa strejken som pågår.

Vi smyger försiktigt upp bakom Monstret, som går fram till ett av de nedsläckta huset. Det är Kappas farligaste vapen och enligt ryktena är just den här roboten som farligast eftersom det är en människa inuti den som styr. Jag har sett Monstret döda människor, inte bara kvinnor utan också män och barn, framför mina ögon. Även om jag aldrig har sett människan inuti förstår jag att det måste vara den mest onda personen i hela Kappa som sitter där inne.

Dess spetsiga fingrar gräver sig igenom trä och tar ett hårt grepp om en husknut innan det rycker loss den från sitt fäste. Därefter river det ner resten av en vägg och delar av taket faller ner på Monstret när det går in i huset utan att bry sig om stenarna som slår mot dess metalliska huvud. Jag hör ett skrik som blir högre, men som tystnar tvärt och jag sväljer hårt. Vi hann inte rädda den som bodde här, vi försökte inte ens. Vi måste göra det här rätt för att klara av uppdraget, Monstret har redan dödat tillräckligt med människor utan att någon någonsin har lyckats att skada det.

Monstret går ut igen och möts upp av två soldater från Kappa. De verkar inte ha upptäckt oss, kanske är de så pass vana vid att Kappa har stått obesekrat att de inte ser något hot i den protest som pågår i staden. Jag trodde att åtminstone några bybor skulle hjälpa oss, men jag har inte sett några i natt. Kanske är de upptagna med att hålla andra soldater borta från oss, kanske har de ångrat sig när de fått se Monstret med sina egna ögon. Kan vi verkligen klara av det här på egen hand?

Jag tittar oroligt på Vio. Jag hade varit helt okej med att offra mitt liv för Motståndet, men jag står inte ut med tanken på att hon skulle kunna skadas. Jag vet att hon inte skulle fega ur om hon så var helt ensam mot Monstret och soldaterna.

När Monstret fortsätter in i byn ser jag hur Vio ger mig ett tecken på att det är dags. Som vanligt ser hon ingenting annat än sin måltavla. Som vanligt ser jag ingenting annat än henne.

Jag tar ett steg framför det andra, tyst, men snabbt. Jag och Vio rör oss på varsin sida om en smal, upptrampad väg med övergivna marknadsstånd längs med sidorna. Vi lämnar fotspår i snön bakom oss och jag hoppas att de dunsande ljuden från Monstrets massiva kropp överröstar knarrandet när våra fötter sjunker ner. Monstret går mitt på vägen med de två soldaterna tätt bakom sig. När det gör sig redo för att angripa ett nytt, nedsläckt hus, ställer vi oss i position.

Jag drar upp mitt armborst och siktar in mig. Innan jag låter mitt

skakiga finger trycka av slänger jag en snabb blick på Vio. Hon hinner lossa strängen på sin pilbåge före mig och pilen borrar sig in i halsen på den ena soldaten. Den andra soldaten lägger märke till det och försöker att få Monstrets uppmärksamhet, men hinner inte ge order innan min pil borrar in i hennes axel. Jag försöker desperat att ladda om, men Vio är snabbare. Innan hennes pil avlossas och träffar ögat på soldaten, hinner den däremot få ur sig ett skrik av smärta.

Med snabba rörelser drar Vio upp en dynamitpatron ur fickan och lyckas få eld på stubinen.

Monstret vänder sig om. Även om det inte verkar ha några ögon misstänker jag att människan inuti ser de döda soldaternas kroppar på marken, blodet som rinner ut i den vita snön. Dynamiten som Vio därefter kastar mot Monstret hinner inte komma långt innan Monstret skjuter ifrån sig en av sina fruktansvärda blixtar som får dynamiten att smälla av alldeles för tidigt. Allt jag ser i den öronbedövande explosionen är hur Vios kropp flyger ut ur ett moln av snö och blod. Monstret står kvar, till synes oskadd.

Nej, nej, nej! Det får inte vara så!

Vio, hon som har gett mig styrka när jag varit rädd. Nu slår hennes kropp i marken och den kommer aldrig mer att resa sig igen.

Jag förstår att det är nu eller aldrig. Vi kommer aldrig att fira det här tillsammans och jag tänker definitivt inte fira det utan henne. Om det ens kommer att finnas någonting värt att fira.

Jag plockar upp en egen dynamitpatron och tänder den samtidigt som jag smyger mig närmare den metalliska jätten. Jag tänker inte ta några risker och ser därför till att vara det sista offret i Monstrets långa era av tyranni. Låt oss förgöras tillsammans.

Vänta på mig, Vio, jag kommer!